

Läsartext: Pojkar ska inte få bete sig hur som helst bara för att de råkar vara pojkar

Den så kallade omklädningsrumsmentaliteten måste brytas ned med omedelbar verkan, skriver Jörgen Olsson. Bild: FREDRIK PERSSON / TT

Häromdagen var det debatt i tv om den pågående gängkriminaliteten. Politiska partier bara slår ifrån sig med att "vi minsann, vi tycker så, vi har gjort detta, och ni har inte gjort på detta sätt!". Hela tiden en maktkamp om vem som har gjort rätt eller fel, i en fråga som allt som oftast är aktuell. Varför kan man inte bara sätta sig ner och resonera på ett förnuftigt sätt? Varför måste det alltid vara en maktkamp? Det är inte konstigt att det är krig i världen. När inte ens fyra personer i Moriskans fina salong kan samsas bakom en pulpet utan att det blir pajkastning, ja då är det illa. Det går liksom inte att diskutera på ett förnuftigt sätt. Kan man inte istället tillsammans fundera på hur vi ska nå våra unga adepter som blir rekryterade in i dessa negativa sammanhang. Komma fram till hur vi ska fånga upp yngre människor som söker fel typ av bekräftelse, genom att till exempel ingå i olika kriminella gäng eller nätverk.

Jag tror mycket handlar om hur vi blir sedda som barn. Vilken miljö vi växer upp i? Vilka förebilder vi har under livets gång. Denna problematik med olika gäng som lever och verkar i kriminell miljö, den är till 100 procent ett pojkbarnsproblem från allra första stund.

Oftast lever vi med bilden av att pojkar ska vara mer "tuffa" och ta för sig på ett sätt som inte alltid uppfattas som korrekt. När dessa pojkar "tar för sig", så säger gemene man, "ja, han vet vad han vill, det är en grabb som vill framåt, det är en riktig tuffing!". Om en flicka gör något liknande, då blir det helt andra toner. I idrottsrörelsen som jag tillhör, och tillhört under många år, redan där kan vi se och uppleva pojkarnas så kallade "frihet".

Vi ledare har ett stort ansvar inom idrottsrörelsen, som till exempel att se till att den grabbiga mentaliteten som råder försvinner från våra föreningar. Där pojkar får en helt skev uppfattning på vad ordet tuff egentligen har för betydelse. Tuff är man inte för att man talar nedvärderande om motståndare, tjejer, homosexuella eller andra personer. Tyvärr så är detta den bistra sanningen i en del föreningar. Ledare och tränare som tycker att det är okej att pojkar trakasserar och använder ett språkbruk som är helt förkastligt. Detta, som jag brukar kalla för "omklädningsrumsmentalitet" måste brytas ned med omedelbar verkan. Pojkar har inte mer frihet bara för att de är pojkar. Den "tuffa", råa jargongen måste plockas bort från idrottsscenen. Och det är vi ledare som måste ta tag i detta, vi måste sätta riktlinjerna.

Eftersom föreningslivet är en så stor hjälpsande kraft för barn och ungdomar, framförallt då för barn som inte alltid har en lätt hemmiljö. Där måste vi vara ännu mer noggranna genom att lära våra barn hur vi talar till varandra. Om det så är mellan pojke och pojke, eller pojke och flicka, det finns liksom ingen skillnad. Ingen har mer rätt än andra att bete sig på ett sätt som inte är korrekt.

Pojkarnas framfart måste stramas åt redan i skolan. Pojkar ska inte heller i skolans miljö ha ett eget regelsystem. Det ska inte finnas något som heter, "amen, det är ju pojkar, låt dem!" De jag vill säga med denna text är att vi som föräldrar, idrottsledare, föreningsmännskor och skolpersonal, vi bär det största ansvaret. Vi har ansvaret att vara en god förebild för våra pojkar, som flickor. Det finns inga politiker som har något mirakelmedel i denna fråga, utan det största ansvaret ligger hos oss. Vi måste se till att alla har samma rätt och möjlighet, pojke som flicka inför det stundade vuxenlivet. Pojkar ska inte få mer utrymme än flickor. Vi som vuxna förebilder ska ge hopp, idéer, förtroende och mycket kärlek till våra barn och ungdomar. Vi måste se till att alla blir sedda i alla miljöer, såsom skola, idrott och andra sammanhang. När vi når barnen, då ska det vara med respekt och kärlek. Ingen jargong där den som skriker högst får mest. Bekräftelse, se barnen, våga bemöta, våga konfrontera, våga ta strid. Vi får inte blunda och tillåta att just pojkar har ett eget regelsystem i vår värld.

Jörgen Olsson

Jörgen Olsson är före detta landslagsman i brottning. Han har arbetat som fritidsledare/idrottslärare på skolor i Malmö under många års tid. Idag är han konsulent/tränare i Limhamns brottarklubb.